

Bespreking: Guus van der Veer

Els Wolff: 'U bent nu hartpatiënt' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2012, ISBN 9789048423026 (Hartinfarct/ Hartaandoeningen/PO/1) Zie ook: www.freemusketeers.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Het boek van 103 pagina's bestaat uit een verzameling dagboek aantekeningen, geschreven door de echtgenote van een man van 49 die onverwacht een hartinfarct kreeg.

Over de schrijfster: Els Wolff (1964) is sinds haar 16^e werkzaam in het bankwezen. Zij woont met man Arthur en dochter Cilla in Berkel Enschtot. Zie ook <http://www.heraut-online.nl/heraut-online/index.php?itemid=17613>

Korte beschrijving: In de nacht van 14 op 15 februari 2011 krijgt Art, de echtgenoot van de schrijfster een hartinfarct. Het boek is een gedetailleerde bespreking van de gebeurtenissen die daarop volgen, en wat één en ander betekent voor haar gezin en vriendenkring: het is wel even schrikken. De schrijfster is in het algemeen positief over de hulp die zij en haar man ontvingen van ambulance personeel, artsen en verpleegkundigen, en over de steun en het medeleven uit haar sociale omgeving.

De eerste zestien hoofdstukken beschrijven elk een dag: allereerst de vijf emotionele en nogal uitputtende dagen van de ziekenhuisopname, en daarna de eerste dagen dat haar man weer thuis is en de rust weerkeert in haar dagelijks leven. Daarna komen in kortere hoofdstukken wat gebeurtenissen uit de volgende negen maanden aan de orde: het boek eindigt met een beschrijving van het feest ter gelegenheid van Art's vijftigste verjaardag.

Wat viel op: Het boek is prettig leesbaar en met een nuchtere toon geschreven: het is alsof je de schrijfster hoort praten. De schrijfster wilde met het boek ook laten zien dat voor de partner ook ineens het leven op z'n kop staat.

Citaten: Pag.7: "Ik bel 112, eigenlijk automatisch, en hoor meteen een stem, de telefoon is voor mijn gevoel niet eens over gegaan. Er wordt gevraagd wat ik nodig heb, brandweer, ambulance of ik weet het niet eens meer. Meteen zeg ik: 'Ambulance'. Ik wordt doorgeschakeld. Zegt u het maar... (..) Ik vertel als eerste ons adres en daarna geef ik door wat Art zegt: pijn op de borst, uitstraling naar de nek en armen, moeite met ademen... 'We komen eraan', zegt een mannenstem. Ik ken je niet, maar vertrouw op je. "

Pag.47: (De eerste dag dat Art weer thuis is) "In de auto bel ik nog even naar huis. Celia pakt op, ze slaapt nog half. Ik vraag haar of ze even bij papa wil gaan kijken omdat ik nog even doorrij naar de apotheek. Gelukkig is het nu niet druk bij de apotheek, dus ik kan snel weer naar huis. Ondertussen belt Art me terug. Hij vraagt of ik dit nu steeds ga doen. Ik lach er maar om. Een beetje bezorgd zijn hoort er toch bij. Maar ik weet het, ik zal het niet gaan overdrijven."

Pag.65: "Ik heb de angst losgelaten. In het begin was ik wel bang dat het weer zou gebeuren en hij ineens dood naast me in bed zou liggen Daar heb ik nu geen last meer van. Ik ga ervan uit dat het niet gebeurt. Bovendien is mijn motto altijd geweest: je

moet je pas zorgen maken als er echt iets gebeurt. Er zijn mensen die helemaal in paniek raken als ze een sirene horen. Er zou wel eens iets met een bekende gebeurd kunnen zijn. Dat is zo zonde. Mijn advies: ga er niet van uit, als het zo is hoor je het vanzelf. Relax.”

Recensies/Extra: Zie <http://www.heraut-online.nl/heraut-online/index.php?itemid=17613> John Hofman in De Heraut: *Els is vanaf de eerste dag achter haar laptop gaan zitten om alles van zich af te schrijven. Achteraf een heel goed idee, want op haar eigen manier heeft ze het zo kunnen verwerken en kon sterk blijven om haar man na thuiskomst bij te staan, te verzorgen en er samen over te praten. “Ik schreef op hoe ik het beleefde. Ik wilde mijn hoofd ‘leegmaken’. Er volgde een heftige periode. Je wordt er gewoon in meegezogen, maar ik was heel blij dat ik hem nog had en dat maakt je sterk.” Na alles van dag tot dag te hebben opgeschreven, dacht ze: “Ik zou dit ook als boek kunnen uitgeven. Misschien is het voor veel mensen die hetzelfde hebben meegemaakt herkenbaar.”*